

OLIMPIADA INTERNAȚIONALĂ DE LECTURĂ

3 septembrie 2016

Nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text de la cele trei subiecte, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

DINCOACE DE PARADIS

(cap. **Carnaval**)

de Francis Scott Fitzgerald

În ceea ce privește clubul *Princetonian*, Amory își realizase scopul. Snobii din anul trei, termometre ale succesului fin reglate, îl simpatizau tot mai mult pe măsură ce se apropiau alegerile, așa că Tom și el erau vizitați de grupuri de studenți din anii mari, care intrau stânjeniți în cameră, se așezau pe marginea pieselor de mobilier și vorbeau despre câte-n lună și-n stele, dar nu și despre subiectul ce-i captiva pe toți. Pe Amory îl amuzau ochii ațintiți asupra sa, iar dacă oaspeții reprezentau vreun club care nu-l interesa, îi plăcea la nebunie să-i scandalizeze cu remarce neortodoxe [...].

Mult timp după aceea, Amory s-a gândit la primăvara anului doi ca la cea mai fericită perioadă din viață. Ideile i se armonizau cu viața, așa cum o găsea el. Tot ce-și dorea era să se lase în voia curentului, să viseze și să se bucure de o duzină de noi prietenii în după-amiezile de aprilie.

Într-o dimineață, Alec Connage a venit să-l trezească în plină strălucire a soarelui și cu măreția specială a lui Campbell Hall oglindită în fereastră.

— Scularea, Păcat Originar. Adună-te. Să fii în față la Renwick's într-o jumătate de oră. Cineva are mașină.

A scos învelitoarea de pe birou și a depus-o precaut, cu toate articolele mărunte de pe ea, pe pat.

— De unde ai mașină? I-a întrebat cinic Amory.

— Secret absolut, dar nu fi un neghiob de critic, că rămâi de căruță.

— Cred că am să mai dorm, a zis calm Amory, reluându-și poziția în pat și întinzând mâna spre noptieră, după o țigară.

— Să dormi?

— De ce nu? Am curs la unsprezece treizeci.

— Idiot bătrân! Dar treaba ta. Dacă nu vrei să mergi la plajă...

Dintr-un salt, Amory a fost afară din pat, împrăștiind pe jos toate lucrurile de pe învelitoarea de birou. Plaja! N-o mai văzuse de ani de zile, de când fusese în pelerinaj cu mama lui.

— Cine mai merge? a întrebat, străduindu-se să intre în izmenele B.V.D.

— O, Dick Humbird și Kerry Holiday și Jesse Ferrenby și... ei, suntem vreo cinci-șase. Dă-i zor, băiete!

După numai zece minute, Amory devora fulgi de porumb la Renwick's, iar la nouă și jumătate au ieșit fericiți din oraș, cu destinația nisipurile de la Deal Beach.

— Știi, a zis Kerry, aici automobilul e la el acasă. De fapt, a fost furat din Asbury Park de persoane necunoscute, care l-au abandonat la Princeton și s-au îndreptat spre Vest. Humbird cel fără inimă a primit de la consiliul municipal permisiunea să-l predea proprietarului.

— Are careva ceva bani? a întrebat Ferrenby, răsucindu-se spre cei din spate de pe locul său de lângă șofer.

Un cor de voci empatice a răspuns negativ.

— Atunci devine interesant.

— Banii, ce sunt banii? Putem vinde mașina.

— Să încasăm o taxă pe motiv că i-am salvat-o.

— Cum facem rost de mâncare? s-a interesat Amory.

— Pe onoarea mea, a răspuns Kerry, cu o privire plină de reproș, te îndoiești de abilitatea lui Kerry pentru trei zile scurte? Unii oameni au supraviețuit ani întregi cu nimic. Citește *Boy Scout Monthly*.

— Trei zile, a reflectat Amory, iar eu am cursuri.

— Una dintre ele este duminică.

— Oricum, a zis Amory, mai pot lipsi numai de la șase ore și mai am o lună și jumătate de școală.

— Aruncați-l din mașină!

— E lung drumul înapoi!

— Amory, ești excedat, dacă pot folosi o expresie originală.

— N-ar fi mai bine să iei un sedativ, Amory?

Amory s-a resemnat să tacă și s-a cufundat în contemplarea peisajului. [...].

— Ce-i cu tine, Amory? Amory se gândește la poezie, la păsări și flori frumoșele. I-o citesc în ochi.

— Ba nu, ba nu, a mințit Amory. Mă gândeam la *Princetonian*. Trebuia să merg acolo *deseară*, dar presupun că pot să dau un telefon.

— Oh, a zis respectuos Kerry, oamenii ăștia importanți...

Amory a roșit ușor și i s-a părut că Ferrenby, un candidat învins, schițase o grimasă. Firește, Kerry glumea, dar de acum încolo era bine să nu mai pomenească de *Princetonian*. Era o zi luminoasă și tihnită și, cum se apropiau de țarm și se făceau simțite brizele sărate, a început să-și imagineze oceanul și lungile și netedele întinderi de nisip, precum și acoperișurile roșii atârând deasupra apelor albastre. Pe urmă au străbătut în viteză orașelul și totul îi fulgera prin conștiință ca un puternic *pean* de emoții...

— Of, Dumnezeu Doamne! A strigat Amory. *Uite!*

— Ce-i?

— Lăsați-mă să cobor, repede! Nu l-am văzut de opt ani! O, oameni buni, opriți mașina!

— Ce țânc ciudat! a remarcat Alec.

— Cred că e puțin cam excentric.

Mașina s-a oprit îndatoritor lângă bordură și Amory a alergat spre promenada de scânduri. Mai întâi a constatat că oceanul era albastru și că exista o cantitate de apă enormă, că valurile mugeau și mugeau – de fapt, toate banalitățile ce se pot rosti despre ocean, dar dacă i-ar fi spus cineva că gândește platitudini, ar fi rămas cu gura căscată de mirare.

— Acum luăm prânzul, a decretat Kerry, ajungându-l din urmă cu grupul. Hai, Amory, rupe-te de peisaj, coboară cu picioarele pe pământ.

— Mai întâi încercăm cel mai bun hotel, a continuat el, și așa mai departe.

Au străbătut cu pași mari promenada până la cel mai impozant local și, intrând în sala restaurantului, s-au răspândit repede în jurul unei mese.

— Opt Bronxuri, a comandat Alec, un *club sandwich* și cartofi *julienne*. Pentru o persoană. Restul pentru ceilalți. Amory a mâncat puțin, întrucât își adjudecase scaunul de pe care vedea cel mai bine marea și aproape că simțea legănarea ei. După ce au terminat de mâncat, s-au lăsat pe spătarele scaunelor și au fumat liniștiți.

— Cât avem de plătit?

Unul dintre ei a parcurs nota de plată cu privirea.

— Opt douăzeci și cinci.

— Jaf curat. Le dăm doi dolari și încă unul bacșiș pentru chelner. Kerry, adună mărunțișul.

A venit ospătarul, iar Kerry i-a înmănat grav un dolar, a aruncat două bancnote de un dolar peste nota de plată și i-a întors spatele. S-au îndreptat agale spre ieșire, urmați de suspiciosul Ganimede.

— Cred că-i o greșeală, domnule.

Kerry a luat nota de plată și a examinat-o cu un ochi critic.

— Nicio greșeală, a zis, scuturând grav din cap, și, rupând bonul în patru, i-a înmânat bucățelele de hârtie chelnerului, care, uluit, a înmărmurit și nu și-a mai recăpătat graiul până la ieșirea lor.

— N-o să ne dea în urmărire?

— Nu, a zis Kerry. La început va crede că suntem fiii patronului sau cam așa ceva, după aia se va uita încă o dată la bon, îl va chema pe manager și între timp noi...

Au lăsat automobilul la Asbury și au mers cu tramvaiul la Allenhurst, să caute frumusețea feminină în pavilioanele aglomerate. La ora patru au luat o gustare în sala de mese și de data asta au achitat un procent și mai mic din costul total. Ceva din înfățișarea și *savoir-faire*-ul grupului a făcut să le meargă și nu i-a urmărit nimeni. [...]

Pe la cinci și jumătate deveniseră joviali și, braț la braț, s-au plimbat umăr la umăr în sus și-n jos pe promenadă, intonând un cântecel monoton despre valurile triste ale mării. [...] Se părea că toți erau însuflețiți, într-o măsură mai mare sau mai mică, de același spirit, iar a fi cu ei însemna a te relaxa. De regulă, lui Amory îi plăceau oamenii luați unul câte unul, dar se temea de ei când se strângeau în gloată, în afară de cazul în care gloata era polarizată chiar de el. Se întreba cu cât contribuia fiecare la escapada asta, fiindcă, evident, fiecare plătea un fel de taxă spirituală. Alec și Kerry erau viața grupului, dar nu neapărat centrul. Cumva, tăcutul Humbird și Sloane, cu trufia lui nestăpânită, constituiau centrul. [...]

Amory avusese o stranie senzație de scufundare. Gruparea de acum fusese posibilă datorită reunificării grupei după alegerile de la cluburi, ca un fel de ultimă și disperată încercare de a se cunoaște mai bine, de a rămâne uniți, de a lupta împotriva spiritului schismatic al cluburilor. Era o coborâre de pe înălțimile convenționale pe care ei toți umblaseră atât de țațoș. După cină [...] s-au întors agale la Asbury, de-a lungul plajei. Oceanul noptatic inspira o senzație nouă, fiindcă-i dispăruse toată culoarea și moliciunea de obiect vechi și părea a fi acea pustietate vastă care inculcă atâta tristețe poemelor epice vikinge. Amory și-a amintit de Kipling: *Beaches of Lukannon before the sealers came*. Totuși oceanul continua să producă muzică, infinit de tristă. [...]

Mai târziu s-au regrupat lângă cazinou și și-au făcut planuri pentru noapte. Kerry a smuls de la paznic permisiunea de a dormi chiar acolo, pe promenadă, și, după ce au strâns o uriașă colecție de rogojini și covoare de prin cabine, ca să le folosească drept saltele și păături, au pălăvrăgit până la miezul nopții, când s-au cufundat într-un somn fără vise, deși Amory s-a trudit din răspuțeri să rămână treaz, ca să vadă cum apune luna enormă în ocean.

Și așa au ținut-o două zile fericite, hoinărind în sus și-n jos pe litoral cu tramvaiul sau mașina ori bătând cu piciorul promenada aglomerată. [...]

A sosit apatica și respectabila duminică și până și marea parcă bombănea și se plângea, așa că s-au întors la Princeton făcând autostopul în camionetele Ford ale fermierilor navetiști, contractând imediat câte un guturai zdravăn, dar altminteri neafecțați de hoinăreală. Amory și-a neglijat îndatoririle și mai mult decât în anul precedent – nu în mod deliberat, ci din lene și din pricina numeroaselor alte interese. Geometria în spațiu și melancolia hexametrilor lui Corneille și Racine îi ofereau extrem de puține lucruri atractive, iar psihologia, pe care o așteptase cu plăcere, s-a dovedit a fi o materie plictisitoare, plină de reacții musculare și de sintagme din biologie și mai puțin un studiu al personalității și al influențelor interumane. Cursul se ținea la amiază și Amory așțipea în mod regulat. Descoperind că putea răspunde la aproape orice întrebare cu „obiectiv și subiectiv, domnule profesor”, folosea această împerechere de cuvinte în orice împrejurare, iar ea deveni o glumă a grupei [...].

Toată primăvara, Amory purtase corespondență intermitentă cu Isabelle Borgé, corespondență punctată de certuri violente și însuflețită mai ales de strădaniile sale de a găsi cuvinte de amor inedite. Descoperise că Isabelle cea din scrisori era discret și enervant de nesentimentală, dar spera, în pofida evidenței, că ea nu se va dovedi o floare prea exotică pentru a se încadra în spațiile vaste ale primăverii, așa cum se încadraseră în cuibușorul de la clubul Minnehaha. În mai i-a scris documente de câte treizeci de pagini, aproape seară de seară, expediindu-le în plicuri voluminoase, cu indicația exterioară „Partea I” și „Partea a II-a”.

— Oh, Alec, cred că m-am săturat de colegiu, a răbufnit întristat o dată, când se plimbau la asfințit.

— Cred că și eu, într-un fel.

— Tot ce-mi doresc este o căscioară undeva la țară, într-o zonă caldă, o nevestă și muncă numai cât să nu putrezesc.

— Eu la fel.

— Aș vrea să abandonez.

— Dar iubita ta ce zice?
 — Oh! a gemut oripilat Amory. Nici nu se *gândește* la măritiş... adică nu acum. Vreau să spun că e o treabă de viitor.
 — A mea se gândește. Suntem logodiți.
 — Nu zău?
 — Zău. Să nu suflî nicio vorbă, te rog, dar sunt logodit. S-ar putea să nu mă mai întorc aici la anul.
 — Dar n-ai decât douăzeci de ani! Să renunți la facultate?
 — Păi, Amory, nu ziceai chiar tu acum un minut...?
 — Da, îl întrerupsese Amory, dar îmi exprimam doar o dorință. De fapt, n-aș putea abandona studiile. Doar că sunt așa de trist în serile astea splendide! Într-un fel, simt că nu voi mai trăi niciodată asemenea seri și că nu profit din plin de ele. Aș vrea ca iubita mea să fie aici. Dar căsătoria... nicio șansă. Mai ales că și tata zice că banii nu se mai fac așa de ușor ca altădată.
 — Ce păcat că irosim serile astea, a fost de acord Alec.
 Dar Amory a oftat și a folosit serile cum s-a priceput mai bine. Avea o fotografie a Isabellei într-un ceasornic vechi și în fiecare zi, fix la ora opt, stingea toate luminile, cu excepția veiozei de citit, și, așezat în dreptul ferestrei, cu fotografia sub ochi, îi compunea fetei scrisori pline de extaz. [...]
 Și tot așa, într-o monotonie eternă, care le părea amândurora infinit de încântătoare, infinit de nouă.
 A sosit luna iunie și zilele au devenit atât de caniculare și toropitoare, încât nu-și puteau face griji din pricina examenelor, ci petreceau seri visătoare în curtea de la Cottage, discutând subiecte complicate, până când vasta priveliște rurală dinspre Stony Brook se transforma într-o negură albastră, iar lilieci împrejmuiau cu flori albe terenurile de tenis și cuvintele cedau locul țigărilor fumate în tăcere... Pe urmă coborau pe pustiita Prospect Avenue și de-a lungul lui McCosh, auzind cântece pretutindeni în jur, până ajungeau la jovialitatea fierbinte de pe Nassau Street.
 În acele zile, Tom D'Invilliers și Amory se plimbau până târziu. [...]
 — Ce vrei să faci în vara asta, Amory?
 — Nu mă-ntreba. Aceleași chestii, presupun. O lună sau două la Lake Geneva – contez pe tine să mă vizitezi acolo în iulie, știi –, pe urmă voi fi la Minneapolis, ceea ce presupune sute de dansuri în aer liber, colindarea localurilor, plictiseală. [...]
 Ajunși la școala adormită din Lawrenceville, s-au hotărât să pornească înapoi.
 — E bună plimbarea, nu? a întrebat Tom după o vreme.
 — Da: un sfârșit bun, un *knock-out*. Totul e grozav astă-seară. Oh, o vară lungă, languroasă, cu Isabelle!
 — Tu și Isabelle a ta! Pariez că-i o fată comună... Hai să recităm niște poezii.
 Așa că Amory a declamat *Odă unei privighetori* pentru tufele pe lângă care treceau.
 — N-am să ajung niciodată poet, a zis el după ce a isprăvit. De fapt, cred că nu am o fire suficient de senzuală. Nu există decât câteva lucruri destul de evidente pe care le consider prin excelență frumoase: femeile, serile de primăvară, muzica noaptea, marea. Nu prind lucrurile subtile, ca „trompetele cu mârâit de-argint”. E posibil să ajung un intelectual, dar n-am să scriu niciodată altceva decât poezie mediocră.
 Au intrat cu bicicletele în Princeton când soarele desena hărți colorate pe cerul din spatele clădirii masteranzilor și s-au grăbit să se bucure de învierea unui duș, care trebuia să țină locul somnului. Spre amiază absolvenții în haine țipătoare au inundat străzile cu orchestrele și corurile lor și în corturi s-au ținut mari reuniuni, sub flamurile negru-oranj ce fluturau și se-nvolburau în vânt. Amory a privit îndelung o clădire ce purta numărul 69. Acolo câțiva bărbați cărunți stăteau de vorbă liniștiți, în timp ce studenții treceau pe lângă ei, ca o panoramă a vieții.

Traducere din limba engleză de Virgil Stanciu

A. (4 puncte: 1 punct pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Primăvara anului doi i se pare lui Amory cea mai fericită perioadă din viață, pentru că:

- a. ideile i se armonizau cu viața.
- b. îl simpatizau snobii din anul trei.
- c. se amuza dând replici neortodoxe.
- d. vorbeau despre câte-n lună și-n stele.

2. Amory ezită să meargă la plajă, deoarece:

- a întârziat la curs și nu are mașină.
- are curs de la unsprezece treizeci și îi este somn.
- a mai vizitat plaja cu mama sa și are curs de la unsprezece treizeci.
- îi este somn și a mai vizitat plaja cu mama sa.

3. Replica lui Kerry despre oamenii importanți i se pare lui Amory:

- flatantă, deoarece scoate în evidență superioritatea lui Ferrenby.
- malițioasă, deoarece îl ia peste picior pe Ferrenby.
- nepotrivită, deoarece îl afectează pe Ferrenby.
- stupidă, deoarece îl consideră important pe Ferrenby.

4. Tristețea lui Amory din serile de vară este generată de:

- absența iubitei sale de lângă el.
- faptul că simte unicitatea lor.
- faptul că va încheia studiile.
- lipsa unei sume suficiente de bani.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea din text a următoarelor idei, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

- Amory dezbate împreună cu Alec oportunitatea de a continua studiile.
- Amory explică de ce crede că nu va ajunge niciodată poet.
- Amory îi împărtășește lui Tom planurile pe care le are pentru vară.
- După ce mănâncă, grupul de prieteni pleacă fără a achita integral nota de plată.
- Grupul de prieteni decide să doarmă pe promenadă, lângă cazino.
- Kerry afirmă că, datorită abilităților lui, se pot descurca trei zile fără bani.
- În timpul primăverii, Amory poartă o corespondență asiduă cu Isabelle.
- La Allenhurst prietenii iau o gustare în sala de mese.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare dintre cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, prin enunțuri, la fiecare dintre următoarele cerințe:

- Precizează trei lucruri care i se par lui Amory frumoase prin excelență.
- Explică de ce Amory crede că nu va ajunge niciodată poet.
- Prezintă relația dintre Amory și Isabelle, așa cum rezultă din text.
- În text apare următoarea secvență:

„Mașina s-a oprit îndatoritor lângă bordură și Amory a alergat spre promenada de scânduri. Mai întâi a constatat că oceanul era albastru și că exista o cantitate de apă enormă, că valurile mugeau și mugeau – de fapt, toate banalitățile ce se pot rosti despre ocean, dar dacă i-ar fi spus cineva că gândește platitudini, ar fi rămas cu gura căscată de mirare.”

Precizează cauza pentru care crezi că Amory ar fi rămas cu gura căscată de mirare.

D. (10 puncte)

Imaginează-ți că ești personajul Amory din textul citat.

Redactează o scrisoare de cel mult 30 de rânduri, adresată Isabellei, în care să-i prezinți modul în care a decurs excursia de trei zile la Deal Beach, valorificând informații din textul dat.

Notă

Data redactării scrisorii este 3 septembrie 2016, iar locul Princeton.

Cum se citește o carte a fost publicată pentru prima oară la începutul anului 1940. Spre surprinderea și, de ce să nu recunosc, spre marea mea bucurie, a devenit imediat un bestseller național și a rămas cea mai bine vândută carte din Statele Unite timp de mai bine de un an. Din 1940 a cunoscut numeroase ediții – atât de lux, cât și obișnuite – în tiraje mari și a fost tradusă în mai multe limbi: franceză, suedeză, germană, spaniolă și italiană. La ce bun atunci să încerc să adaptez și să rescriu cartea pentru actuala generație de cititori?

Motivul pentru care am decis să fac acest lucru are legătură cu schimbările din societatea ultimilor treizeci de ani și cu avaturile pe care le-a cunoscut însuși subiectul cărții. Astăzi, mult mai mulți tineri care termină un liceu ajung să urmeze și o facultate. O mare parte a populației citește mai mult, în ciuda sau poate chiar datorită popularității radioului și televiziunii. Preferinței pentru ficțiune i-a luat locul preferința pentru nonficțiune. Educatorii din țara noastră au înțeles că a-i învăța pe copii să citească, în sensul cel mai elementar al termenului, este sarcina noastră fundamentală. [...] De asemenea, numeroși adulți au fost captivați de posibilitățile deschise de așa-numitele cursuri de citire rapidă, care promet să crească atât gradul de înțelegere a materialului citit, cât și viteza de citire.

Există totuși lucruri care nu s-au schimbat în ultimii treizeci de ani. Unul dintre ele este faptul că, pentru a trage cele mai mari foloase de pe urma lecturii, trebuie să îți adaptezi viteza cu care citești la particularitățile materialului pe care îl parcurgi. După cum spunea Pascal în urmă cu trei secole, „atunci când citim prea repede sau prea încet, nu mai înțelegem nimic”. Cum viteza de lectură a devenit o preocupare națională, ediția de față abordează problema și propune drept soluție cititul la viteze variabile, scopul fiind acela de a citi *mai bine*, chiar dacă asta presupune să citești uneori mai repede, alteori mai încet.

Un alt lucru care, din păcate, a rămas neschimbat, se referă la eșecul de a duce cititul dincolo de nivelul instrucției elementare. Investim talent pedagogic, bani și eforturi pentru a-i deprinde pe elevi cu cititul în primele șase clase. Ulterior, atenția acordată acestei abilități dispare cu desăvârșire, făcând aproape imposibil accesul la niveluri superioare. [...]

Dacă în urmă cu treizeci de ani – după cum pare să indice primirea făcută acestei lucrări – era nevoie de *Cum se citește o carte*, acum nevoia pare și mai acută. A răspunde însă acestei nevoi nu e singurul sau cel mai important motiv pentru a rescrie cartea de față. Noi perspective privitoare la modul corect de a citi; o analiză mult mai cuprinzătoare și mai bine structurată a complexei arte a cititului; aplicarea flexibilă a regulilor de bază la diverse tipuri de lectură, de fapt la orice comunicare scrisă; descoperirea și formarea unor reguli noi în ceea ce privește cititul; conceptul de piramidă a cărților, largă la bază și ascuțită la vârf – toate acestea reprezintă aspecte care fie nu au fost tratate cum trebuie, fie au fost pur și simplu trecute cu vederea în cartea pe care am scris-o acum treizeci de ani. Ele cereau însă lumina tiparului, lucru pe care l-am făcut rescriind textul.

Mortimer J. Adler

Boca Grande, 26 martie 1972

Traducere din limba engleză de Doru Căstăian

A. (10 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre următoarele cerințe, prin valorificarea textului citat:

1. Precizează anul apariției primei ediții a cărții.
2. Menționează două dintre limbile străine în care a fost tradusă cartea lui Mortimer J. Adler, așa cum reiese din textul dat.
3. Explică rolul interogației din primul paragraf al textului citat.
4. Numește două dintre schimbările din societatea ultimilor treizeci de ani care l-au determinat pe autor să adapteze și să rescrie cartea.
5. Susține-ți opinia despre relevanța citatului utilizat de Mortimer J. Adler în cadrul argumentării sale.

B. (10 puncte)

Imaginează-ți că Mortimer J. Adler vine în România pentru a participa la o întâlnire cu cititorii români. Participi și tu și, la sfârșitul întâlnirii, îl rogi să îți acorde un interviu pentru revista școlii. Redactează interviul, formulând 5 întrebări și răspunsurile pe care Adler crezi că îți le-ar da. Interviul tău va viza două idei din prefața citată.

Privește cu atenție imaginea de mai jos.

1. Notează orașul de pornire și destinația călătoriei care exemplifică serviciile oferite de Bla Bla Car.
2. Precizează un avantaj comun, pe care îl au pasagerii și conducătorii auto care utilizează Bla Bla Car.
3. Sloganul serviciului Bla Bla Car este „Conectăm conducătorii auto cu pasagerii care merg în aceeași direcție”. Propune un alt slogan, care să utilizeze o informație regăsită în imaginea dată.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, utilitatea serviciilor oferite de Bla Bla Car.

Bla Bla Car

Conectăm conducătorii auto cu pasagerii care merg în aceeași direcție

Mergi undeva cu mașina?
Oferă o cursă

Găsește o cursă

De la Până la **Caută**

Comunitatea ta pentru un ridesharing de încredere cu 30 de milioane de membri verificați

★ Evaluare pentru Gabriel G.
„Gabriel este un bun conducător auto! Mașină nouă, frumoasă, curată și bine întreținută. Sper să ne mai întâlnim pe traseu!”
Radu D.

★ Evaluare pentru Andra A.
„Andra este o drăguță, punctuală, politicoasă. A fost o plăcere să călătoreșc cu ea. P.S cățelușul este foarte cuminte și curat.”
Dilek N.

★ Evaluare pentru Flaviu F.
„Flaviu este foarte comunicativ, punctual și o enciclopedie ambulată. O plăcere discuțiile cu el. Recomand cu încredere!”
Mihai T.

Cum funcționează

Cele mai bune oferte

BRAȘOV de la **20 Lei**
BUCUREȘTI

Descarcă aplicația

Descoperă cele mai populare locuri de plecare: București, Timișoara, Iași...

Pentru conducători auto:
Reduceți costurile de deplasare!

Mergi undeva cu mașina? Nu mai călătorești singur! Oferă-ți locul liber în doar câteva secunde, economisește bani luând pasageri.

Pentru pasageri:
Călătoriți la prețuri imbatabile!

Rezervă-ți locul și călătorește în toată țara convenabil și rapid la un preț mult mai mic, chiar dacă te-ai hotărât în ultima clipă!

BlaBlaCar:
Încredere și siguranță

Te ajutăm să-ți cunoști colegul de călătorie înainte de drum. Profilurile verificate și membrii evaluați creează o comunitate de încredere.